

Aznar mou els peons catalans

Josep Piqué serà el candidat del Partit Popular a la Generalitat de Catalunya i el president del PP de Catalunya (PPC) en substitució d'Alberto Fernández Díaz, que renuncia a la presidència del partit i optarà a l'alcaldia de Barcelona. José María Aznar ha mogut fitxa al marge del que pensen els militants, molts dels quals veuen en Piqué un triomf de l'oportunisme.

José María Aznar torna a canviar les fitxes del taulell català, amb vista a les eleccions al Parlament, que s'han de celebrar, teòricament, la tardor del 2003, però que es podrien avançar a la primavera, segons ha suggerit Jordi Pujol. El president del Govern espanyol i del PP ha traslladat Josep Piqué de ministeri –en un moment que esdevindrà clau arran del conflicte Perejil–, i així passa d'Exteriors a Ciència i Tecnologia, una cartera lleugera que, ni per bé ni per mal, no és mai primera pàgina dels diaris. Al mateix temps, Aznar fa plegar Alberto Fernández Díaz de president del Partit Popular de Catalunya (PPC), el torna a l'Ajuntament de Barcelona i situa en el seu lloc Piqué, que també encapçalarà les llistes per a la Generalitat. Aquestes decisions, és clar, han de ser avalades per un congrés extraordinari del PPC que se celebrarà a la tardor, però cal esperar de les files populars una acceptació esperançada de la voluntat d'Aznar. Si més no, a curt termini. El que pugui passar a mitjà termini depèn de diverses incògnites, amb una seqüència cronològica més o menys previsible: la primera és el resultat que obtingui Piqué; la segona, les remodelacions que pugui fer Piqué dins del partit; la tercera, el temps que pugui aguantar Piqué en l'oposició, i la quarta, la paciència que puguin tenir els militants històrics del PP català.

Piqué candidat. De fet, la idea que la presentació de Piqué com a candidat a la Generalitat és la millor carta que pot jugar el PPC ara mateix està molt estesa. Gaudeix, entre els electors, d'un grau alt de coneixença, i està ben vist i molt connectat amb els cercles empresarials. Piqué va presidir el Cercle d'Economia,

que reuneix el bo i millor de l'empresariat català, i té fama d'home dialogant. Tot i això, aquest sector empresarial també està confús pel seu currículum. Saben que Piqué, nascut el 1955 a Vilanova i la Geltrú, ha tingut una evolució relativament ràpida des del PSUC de la seva joventut universitària al PP d'Aznar –entrà de ministre d'Indústria l'any 1996–, passant per CiU: a mitjan anys vuitanta es presentà com a independent en les llistes municipals de CiU a Vilanova i llavors era considerat com un dels *yuppies* de Pujol, amb un gran futur a la coalició. Tot això, sumat a les seves aventures empresarials al costat d'home com Javier de la Rosa, no ajuda a aclarir quina és l'aposta ideològica del futur candidat del PPC. Alguns militants també el veuen com un "oportunista" que no s'ha cremat les celles a Catalunya, sinó que ha entrat directament en el gabinet d'Aznar i mai no ha hagut de fer oposició.

Dins les files populars, i també convergents, s'assegura, a més, que Piqué pot atreure tants vots d'empresaris filosocialistes com de patrons filoconvergens. Però fins ara les enquestes no auguren bons resultats pel PPC, ja que podria, fins i tot, perdre un dels dotze diputats que té en aquests moments al Parlament de Catalunya.

Piqué president. El president del Govern espanyol també ha reservat a Josep Piqué la presidència del PPC i ha fet fora Alberto Fernández Díaz, un home que ell mateix va situar al capdavant del partit per fer fora Aleix Vidal-Quadras, en aquells moments un malson per a CiU. Com a premi de consolació, Fernández Díaz s'emporta la candidatura per a l'alcaldia de Barcelona, un pobre pagament

A l'esquerra, Josep Piqué, que serà nomenat president del PPC en un congrés extraordinari a la tardor. A la dreta, Alberto Fernández, que tornarà a les llistes per a l'alcaldia de Barcelona.

pels serveis prestats en uns moments complicats: la connivència amb CiU ha obligat Fernández a suavitzar el seu discurs i escenificar periòdicament una rabietta contra els convergents. No ha sabut, però, aturar la descomposició del partit en el sud, on el transvasament de l'Ebre ha produït un degoteig de militants i càrrecs públics, fins i tot a Tortosa, un dels planters més importants de polítics populars de Catalunya.

A Fernández Díaz, els vells militants li atribueixen "coherència" i complex generacional. Segons un d'aquests militants, Alberto Fernández s'ha fixat un rumb i no s'ha desviat d'aquest camí, tot i les dificultats. Fa vint anys que és al partit, des que en tenia dinou, i ha estat constant en la seva carrera política. Malgrat això, té por de les generacions de militants anteriors a ell i ha intentat arraconar tots els que, segons pensava, li podien fer ombra. Això continua dividint internament el partit.

Ara, amb l'arribada de Piqué, la militància tradicional del PPC torna a veure com se'ls imposa un home desconectat del partit. Però sobretot un sector d'antics militants temen que Piqué, com

Militants del PPC i coneguts de Piqué dubten que li agradi fer oposició

ja ha fet Fernández Díaz en envoltar-se de joves cadells sense molta experiència, no els tingui en compte. Segons un d'aquests militants, "si no respecten totes les sensibilitats, acabarà produint una fractura en el partit i hi haurà una fugida de militants". Aquest sector mira amb molta desconfiança un dels pocs homes de Piqué a Barcelona, Francesc Vendrell Bayona: "Un oportunista que pot fer molt de mal al partit", segons un d'aquests militants. Vendrell va ocupar un càrrec de director general de Relacions amb les Corts, al costat de Jorge Fernández Díaz, en el Ministeri de Presidència de Mariano Rajoy. Va ser entre 1996 i 1999. Vendrell va sortir del Govern, però Piqué, el mateix 1999, el va

empènyer al Comitè d'Estratègia electoral del PP català, on es dissenyava el discurs polític d'Alberto Fernández com a candidat a la Generalitat.

El futur de tota una generació de joves que han fet costat a Alberto Fernández Díaz —com Alícia Sánchez-Camacho o Daniel Sirera— també és incert davant la vinguda de Piqué. De moment, però, sembla que el ministre de Ciència i Tecnologia no pensa fer grans canvis en aquest sentit dins la cúpula directiva del PPC. Segons ha publicat el diari *Avui*, la direcció estatal del PP ha consultat els actuals membres de l'executiva de Catalunya per conèixer la disposició d'aquests a continuar-hi. Si hi ha d'haver grans canvis, doncs, arribaran en un escenari postelectoral. Una altra cosa és que els sectors ja marginats per la direcció de Fernández Díaz tornin, o no, a l'executiva.

Piqué opositor. Els resultats de les eleccions catalanes situaran el PPC en posició de diàleg —com es troba ara, donant suport a CiU— o d'oposició, en el cas que el PSC aconseguixi una majoria suficient —i acords amb altres partits— per formar govern. La primera opció donaria a Josep Piqué l'oportunitat de demostrar la seva capacitat de diàleg i una certa pau dins del partit —com la que ha tingut Fernández Díaz—. Però plana sobre la militància popular, i sobre alguns coneguts del ministre, el dubte que Piqué tingui interès a passar una legislatura en els bancs de l'oposició. La seva trajectòria professional i empresarial li permetria fàcilment recol·locar-se en més d'un consell d'administració.

La possibilitat que el partit quedi novament orfe després d'un canvi electoral espanta més d'un popular i la primera conseqüència de la renúncia d'aquest podria comportar l'esvalotament general del galliner popular. Més encara si el PP, en les pròximes eleccions a les Corts espanyoles, perdés la majoria absoluta i el Govern. La parròquia del PP ha estat fidel als dictats de Madrid mentre el poder els ha donat força, però podrien "rebel·lar-se" en un moment de feblesa al carrer Gènova.

Àlex Milian